

5

Тича Ванчето
при фиданчето:
— Извинявай, — нѣма вече!
Ала то му тихо рече:

— Охъ, нали съмъ азъ пре-
кършено!

съ мене днесъ е всичко свър-
шено!

Мощниятъ вѣковенъ джбъ
шибна Ванчето по грѣбъ:

— Слушай Ванчо,
мързеланчо,

ако искашъ да поправишъ
грѣшкитѣ, които правишъ,
трѣбва ти да ни щадишъ
и фиданки да садишъ!

Хайде, всички ученици
посадете си черници,
а въ училищния дворъ
да израстнатъ боръ до боръ!

По баири и полянки
посадете си фиданки,
та когато порастете
да се разшумятъ дървета!

6

Ванчо съ малката мотичка,
веселъ отъ лозята тичка —
предъ дома си — погледни,
малка крушка посади.

А фиданката му рече:
— Ха така, добро човѣче!
Двама съ тебе ще растемъ —
ти ума си,
азъ плода си
на живота ще дадемъ

Асенъ Босевъ

ЕДНА РАЗДѢЛА

Когато свършваше учебната година, всички деца се раз-
пиляваха кой на кждето види. Едни трѣгваха изъ Искѣра
да се къпятъ и да ловятъ риба. Други тичаха по полята
и ливадитѣ. Трети помагаха на бацитѣ си въ дюкянитѣ.
Четвърти постѣпваха на работа въ тухларницитѣ и други
фабрики. Така прекарваха всички многоочакваната лѣтна
ваканция.

Азъ до като бѣхъ — въ отдѣленията, всѣко лѣто
отивахъ съ баща ми и зетъ ми. Тѣ двамата работѣха
съ два чифта волове: прекарваха тежки трупы отъ Чамъ-
кория до дѣскорѣзницитѣ въ Самоковъ.

Много обичахъ азъ тази работа и, затова съ най-го-
лѣмо нетѣрпение, очаквахъ края на годината. И щомъ за-
хвърлѣхъ книгитѣ, грабвахъ остена, нарамвахъ шарената
си торбичка. Нѣкакъвъ новъ свѣтъ се откриваше предъ
менъ и азъ заживѣвахъ съ нови мисли, съ нови радости.